Povídky, pohádky a další

5. Záhada v pivovaru

Tu brigádu jsem vzal jen proto, že jsem nutně potřeboval nějaké peníze navíc. Znáte to, každý osmnáctiletý kluk se rád pobaví, a když má těžce pracující rodiče, kteří jsou rádi, když vyjdou do konce měsíce, musí hledět i na to, aby příliš nezatěžoval rodinný už tak dost napjatý rozpočet.

Dlouho jsem hledal místo, kde bych se dobře uplatnil i jako pouhý student průmyslovky bez nějakých velkých zkušeností.

Nakonec jsem posledního červnového dne našel na sloupu veřejného osvětlení kousek od našeho paneláku vylepený inzerát: *„Hledáme pomocnou sílu do skladu pivovaru Prazdroj. Vyžadujeme čistý trestní rejstřík a ochotu učit se novým věcem.“* Celé to doplňoval telefon na personalistu. Opsal jsem si to číslo s rozhodnutím, že to aspoň zkusím. Honem jsem běžel domů, abych měl klid na telefonování.

„Mami, tati, budu mít brigádu,“ oznámil jsem a dodal: „Zkusím jít do skladu v pivovaru.“

„Jen do toho, Čendo,“ povzbudil mě táta.

Zavolal jsem tedy na opsané číslo a domluvil se s personalistou, že hned zítra v deset dopoledne přijdu a představím se. Pokud budu vyhovovat jejich požadavkům, přijmou mě okamžitě.

Ráno jsem se hezky oblékl a nasnídal. Kolem půl desáté jsem vyrazil. Z našeho sídliště to bylo k pivovaru přibližně půl hodiny pomalé jízdy hromadnou dopravou.

K vrátnici Prazdroje jsem se dostal právě včas a vrátný mě bez zbytečných okolků zavedl na osobní oddělení.

Taková milá čtyřicátnice se mě zeptala na pár základních věcí.

Řekl jsem té paní, že jsem nikdy neměl ani nejmenší oplétačky se zákonem, pokud pominu občasnou jízdu načerno. Řidičák jsem dodělal minulý týden a dosud jsem nikoho nesrazil. Nebojím se ve sklepě ani potmě. Ano, jsem pojištěný pro případ úrazu, náhlého úmrtí a případné osobní odpovědnosti za způsobené škody.

„Nastoupíte zítra ve čtyři odpoledne," oznámila mi ta dáma a zalovila v šuplíku svého stolu.

Podala mi svazek klíčů a jakousi poukázku: „Pane Lavičko, tohle jsou klíče od vašeho pracoviště a skříňky… A zde máte poukaz na pracovní oblečení, které si musíte vyzvednout vedle v prodejně."

Pak někam volala a prosila kohosi na druhé straně, aby si pro mě přišel a provedl mě po mém dočasném pracovišti než začnu opravdu pracovat.

Následovalo podepsání několika důležitých listin. Právě, když jsem dokončoval poslední podpis, přišel do kanceláře jakýsi chlápek.

Zápasník sumo by si vedle něj připadala jako oloupaný vrbový proutek. Na pracovních montérkách měl jmenovku František Chudoba.

„Tak pojď, mladej!" ucedil na půl úst a hned se hrnul ze dveří.

Já ho následoval. Šli jsme různými chodbami a přes rozlehlé nádvoří a pak do varny a ještě kdovíkam.

„Tak tady budeš makat," zavrčel Chudoba, když jsme se po prohlídce celého pivovaru vrátili do skladu, kam se dávaly basy s lahvemi a odkud vedly dveře i do sklepa se sudy.

„Tuhle máš šatnu a záchod," ukázal mi ten obr kamrlík zvíci vězeňské

cely, kde stály řady kovových skříněk. Napravo byly dveře do ještě menší místnosti se záchodem a sprchou.

Přemýšlel jsem o tom, jak se tu ten hromotluk koupe nebo převléká.

Než jsem odešel, vysvětlil mi Chudoba, co budu zítra dělat a nechal mě jít. Já zamířil pro pracovní oblečení a pak jsem se vrátil domů.

Druhý den jsem nastoupil na brigádu přesně podle domluvených pravidel. První mou prací bylo uklízet sklad a být po ruce komukoli, kdo mě bude potřebovat. Vyfasoval jsem velký zametací a umývací stroj a pustil jsem se do práce. Řízení bylo podobné jako u zahradního traktůrku. Jezdilo to pěkně pomaloučku a relativně bezpečně. Když se mi někdo motal před koly, já pořádně nahlas zatroubil na klakson a dotyčný s leknutím uskočil.

Podobným pečlivým úklidem mohl člověk krásně strávit celou pracovní dobu. V této úklidové pohodě mi pokojně ubíhal den za dnem, až z toho byl celý týden.

Najednou se ze sudů začalo ztrácet pivo, a to docela velké množství. V každém sudu chyběly dobré dva litry. Ubýval především ležák.

Nejdříve panovala domněnka, že šlo o kazové zboží, které zaslouženě skončilo v kanálu. Odborným posouzením však vyšlo najevo, že to naopak byl prvotřídní nápoj. Diskrétní výslechy ukázaly, že to pivo nikdo nestočil do lahví a nevyexpedoval. Přesto se zlatavý mok ztrácel dál.

Podezření padlo i na mě, neboť jsem tu byl nový a nikdo nevěděl, že jsem v podstatě poctivý. I toto podezření brzy padlo. Ke krádežím totiž docházelo přesně o půlnoci s matematickou přesností a s pravidelností metronomu. V té době jsem ani nebyl v pivovaru. Vedení Prazdroje dokonce vypsalo na dopadení pachatele odměnu v podobě deseti bas

s pivem.

Jednou, když zase ubylo piva v tom největším sudu, jsem šel za panem Chudobou.

„Šéfe, co kdybysme tady hlídkovali my?“ navrhoval jsem.

„Na co? Od toho je tu bezpečnostní agentura!“

„No jo ale ta přišla tak leda na houby… Neuhlídali by ani stodolu,“ odtušil jsem.

„Takovej přesčas ti nikdo nezaplatí. Tak proč se namáhat?“

„To jo, ale když chytíme toho živla, co tu krade pivo,třeba dostanem prémie.“

„Čendo, chlapče ty snad ještě věříš na Ježíška… On by chtěl prémii za dopadení nějakýho pitomce, co krade pivo.“

„No tak, pane Chudobo, aspoň to zkusíme, ne?“

„Jak chceš, ale jestli se ti to nepovede, mám u tebe metr piv.“

„A když se mi to povede, tak mám ten metr piv já u vás.“

„A hele ho, cucáka, ještě mu div neteče mlíko po bradě a už mi pošilhával po správným chlapským pití… Ale máš to mít,“ souhlasil nakonec Chudoba.

Oba jsme šli za vedoucím skladu a domluvili se s ním, že zůstaneme v práci přes noc, kdy se ležák ztrácí nejvíc.

Večer jsme si udělali pořádný kotel kafe, schovali se do kukaně poblíž

prostoru se sudy a zhasli jsme, aby nás nebylo vidět. Vyčkávali jsme na půlnoc.

Pracovníci ostrahy kolem nás asi dvakrát prošli a ani nepomysleli na to podívat se do budky, kde jsme seděli tišeji než pěny.

„To se ani nedivím, že se tady ztrácí pivo," pomyslel jsem si.

Přesně o půlnoci se do skladu vkradla jakási postava, když předtím vyřadila z provozu zámek i poplašný systém.

„Tohle je stoprocentně profík," zašeptal obdivně František Chudoba.

Já jen kývnul.

Jediné co jsme poznali, když se neznáme individuum blížilo ke dveřím, za nimiž cítilo svou opojnou kořist, bylo pohlaví; jednoznačně to byl chlap.

Přistoupil k zámku a s pomocí šperháku si odemkl. Vešel k sudům, jako by se vracel domů a rozhlížel se po sudech.

„Jdu zavolat policajty a ty ho pohlídej, Čendo," šeptl Chudoba a odešel z kukaně.

Vzhledem k tomu, že jsem nevěděl, jestli ten člověk není ozbrojený a přiznám se, ani nejsem příliš velký hrdina, zavřel jsem dveře a důkladně je zamkl.

Potom jsem se malým okénkem díval, co bude dál.

Muž si docela docela samozřejmě rozsvítil, vzal do ruky půllitr používaný ke koštování piva a začal s vlastní degustací zrzavého moku. Chodil od sudu k sudu, vždy si natočil celý půllitr tekutého chleba, pěkně

ho do sebe sklopil a uznale mlaskl. Takhle okusil z každého sudu.

Za pět minut měl pěkně v hlavě. Zpíval opilým hlasem operní a operetní árie a motal se mezi sudy, přičemž pokračoval ve své ochutnávce.

„Do háje, kde jsou ti policajti?“ ptal jsem se sám sebe.

Nemohl jsem hochy v modrém sám zavolat, neboť jsem zanechal mobil v sejfu na šatně.

Chlápek u nádob s pivem pokračoval ve své práci. Pilně pil Prazdroj, jako by ho k tomu někdo najal.

Uplynulo dobrých deset minut a on ležel u sudů a chrápal, až se hory zelenaly. Konečně přijeli policajti.

„A hele, známá firma, Lojza Kachna… Na toho máme políčeno už hezky dlouho,“ zaradoval se jeden ze strážců pořádku.

„Ale co s ním? Vždyť je pod obraz,“ zamyslel se druhý strážník.

„Ty ho vezmi za ruce já ho vezmu za nohy a odnesem ho do auta… To bude probuzení, na jaký Lojza dlouho nezapomene,“ vyřešil situaci ten první.

Popadli tedy spícího zloděje za ruce a nohy, naložili ho do vozu a odvezli. Ten se bude divit, až se ráno probudí a zjistí, že není u sudů s pivem, ale v zamřížované cele.

Následující den jsme oba dodrželi od vedení Prazdroje pochvalu a poukazy na deset bas piva.

Noviny oslavovaly jak mě tak i mého šéfa Chudobu.

Chudoba mi koupil ten metr piv, který mi dlužil. Když jsem se pak večer vrátil domů z hospody v poněkud povznesené náladě, táta sice chvíli brblal, ale byl i hrdý na to, co jsem udělal a že jsem díky tomu dostal celkem záslužnou zásobu piva, o kterou jsem se s ním rovným dílem podělil.